

BRAT I SESTRA

DŽOANA TROLOP

Prevela
Bojana Gajski

■ Laguna ■

Naslov originala

Joanna Trollope
BROTHER & SISTER

Copyright © 2004 by Joanna Trollope
Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

BRAT I SESTRA

PRVO POGLAVLJE

S mesta na kom je sedeo, Stiv je mogao da vidi atelje u celoj njegovoj dužini. Mogao je da ga vidi i po širini, od jednog golog zida od cigala do drugog, a zatim i skroz do gore, skroz do unutrašnjosti krova gde su grede iz sedamnaestog veka – koje su na neki čudan način i dalje nagoveštavale vijugave linije grana i debala koje su nekada bile – oblikovale svoje promišljeno izlomljene, iskošene strukture. Osvetljenje je postavio tako da je čak i uveče, i čak i u najmračnijim danima, visina privlačila pogled, baš kao u katedralama i pod kupolama. Pogled naviše pružao je utehu, utehu i podršku. Poslednjih osam godina otkako je atelje završen, provodio bi sate gledajući gore u te iskošene grede i razmišljajući o tome kako su nekada bile drveće, o nebu koje je još uvek iznad njih, izvan krova. Voleo je nemerljivost takvih misli, onako kako je voleo i to bezimeno, neodređeno doba na kraju svakog radnog dana kada bi svi ostali već otišli kući i kada bi ostao sam i mogao lagano da oslobodi um od svega što ga je mučilo prethodnih sati i da mu dopusti da se odmori na dnu mirnog jezera nerazmišljanja.

Zaposleni su se stalno šalili na račun toga što je Stiv uvek morao da ostane poslednji. Isto je bilo i s tamnoplavom tablom

iznad prozora u prizemlju: „Stiven Ros i saradnici“, pisalo je na njoj, „Dekorateri“.

„A ko bi mogli biti ti saradnici?“, rekao je Tajtas. Tajtas je za Stiva radio već tri godine. Imao je dvadeset sedam godina, bio je nizak i plećat i energičan, i odlikovao se istančanim manirima kakvi su ponekad rezultat tradicionalnog engleskog odgoja. „Zato što mi se čini da ja nisam.“

„To je naziv“, odgovori Stiv praveći se da čita neke spise. „To je samo ime. Da bi preduzeće moglo da bude registrovano.“

„Moje ime nije“, reče Džastin. Ona je tek bila završila koledž i pušila je cigarete koje je sama zavijala. Namignula je Tajtasu.

„Jednog dana bi moglo biti“, reče Stiv. „Ako zaključim da si toga vredna.“

To joj se sviđalo. Nije želela otvoreno udvaranje, ali je želela da je Stiv stavi pred izazov, želela je da vidi kako ona, iako još uvek gricka nokte, ipak ima volje i ideja. Kada je došla na razgovor za posao, on je bez reči prelistao njena dokumenta i zatim rekao: „Dobro.“ Bio je to sedmi razgovor na kom je bila i svi pre toga samo bi uzdahnuli i rekli joj da zapravo trenutno i nemaju slobodnih mesta. Mesecima se hranila tim jednim „dobro“.

Stiv se lagano protegnu uživajući u potpori koju mu je pružala stolica – švedska, ergonomski osmišljena – i zagleda se u svoje malo i zadovoljavajuće carstvo. Posmatrao je prvobitne podne daske od brestovine – ogromne širine: kolika su to stabla morala biti? – i oštre obrise stolova za kojima su sedeli Tajtas i Džastin, i spokojan, skoro asketski prostor u kom je Mira obavljala obračunske i administrativne poslove s razgaljujućom urednošću. Stiv se veoma trudio da se ne upušta u rasprave o aljkavosti, da ne zanoveta po pitanju urednosti. Nastojao je da se uvek priseti da bi preciznost koja je bila melem za njegovu dušu trebalo prikladno i na pravi način da se primenjuje na posao, ali ne bi trebalo – s naglaskom na tom *ne bi* – da obuhvata i ostale delove života.

Natali mu je prva na to skrenula pažnju. Pre dosta godina, pre nego što je i našao tu propalu seosku kuću u gradu, koja je posedovala sve tražene mogućnosti za rad, pokušao je da je ubedi da počne da živi s njim.

Pogledala ga je sumnjičavo.

„Stvar je u tome“, rekla je, „što si ti malo – pa recimo, preterano pažljiv.“

To ga je povredilo.

„Hoćeš da kažeš da sam zahtevan“, reče on, „da sam previše uredan.“

Ona uzdahnu i prođe kažiprstima ispod očiju kao da je pomislila da joj se razmazala maskara.

„Pa...“

„Ne trudim se ja samo oko stvari“, uporno reče Stiv, „trudim se i oko ljudi. Obraćam pažnju na ljude.“

Natali je zatvorila oči. Stiv se nagnuo prema njoj.

Nepromišljeno joj je rekao: „Od svih ljudi koje sam ikad upoznao tebi je to najviše potrebno. Potrebno ti je da obraćam pažnju na tebe.“

Nataline oči su se naglo otvorile.

„To“, rekla je oštro, „ne liči na pažnju. To liči na nadzor.“

Osetio je pročišćenje. Još uvek je mogao da prizove taj osećaj kada je sve naklapanje o ispravnosti i opravdanosti sopstvenih dela u trenutku izbilo iz njega i nestalo. Setio se tada svoje majke koja ga je neprestano u detinjstvu i dok je odrastao o svakom malom izboru, koji bi mogao u potpunosti i sasvim opravdano biti njen, govorila: „Mislim da se tvom tati to ne bi svidelo.“

„Izvini“, rekao je tad Natali. Preplavio ga je težak stid. „Izvini.“

U ateljeu je bila jedna Natalina fotografija, zarobljena unutar pravougaonika od pleksiglasa i pričvršćena na zid blizu Stivovog stola. Na njoj je bila Natali u teksas košulji, dugu tamnu kosu je obema rukama opušteno skupila na temenu i smejala se. Pored nje se nalazio još jedan okvir od pleksiglasa u kom je

bila Polina fotografija. Poli je imala pet godina. Imala je meku kovrdžavu kosu poput Stivena i čađavocrne trepavice poput Natali. Na toj slici je gledala pravo ispod ruba šeširića na cvetiće, ozbiljna i odlučna. Nedavno je pošla u školu i prijavili su je kao Poli Ros-Dekster jer Natali nije želela da se odrekne svog prezimena, a Stiv nije mogao da dozvoli da u školi pomisle da joj on nije otac. Bilo je natezanja oko toga čije prezime će ići prvo, i Natali je na kraju popustila samo zbog blagozvučnosti. Bila je to pobjeda, priseti se Stiv, koja mu nije donela nimalo zadovoljstva.

Dopustio je da mu pogled odluta nagore, s dokaza o Mirinom organizacionom umeću prema nasumičnom umeću graditelja krovova iz sedamnaestog veka koji su prosto imali sreće. Često je pokušavao da shvati kakva je raspodela pritiska tamo gore među gredama, da shvati razloge zbog kojih su tako postavljene, da li je takav raspored rezultat promišljenih proračuna ili nečeg sve u svemu malo više *ad hoc*, nešto kao „hajde sad da probamo ovo, hajde sad ono“. Uostalom, nije to neka velelepna kuća. Moguće je da je bila dom nekog hugenotskog tkača, od onih koji su zbog progona u Francuskoj prebegli u Englesku i zamenili svoje umeće rada sa svilom podjednakom umešnošću tkanja vune, zbog čega je Vesterhem procvetao u danima pre nego što su otkrivene lekovite vode i radničke četvrti pretvorene u gospodске. Kad je Stiv pronašao ovu kuću – imao je tad dvadeset sedam godina i pregršt ideja – bila je veoma jeftina, propala, nalazila se između svojih elegantnijih susedki s početka devetnaestog veka; koristili su je kao zatvoreno skladište robe za recikliranje i bila je prepuna starih vrata, kamina i podnih dasaka. Obnova je zahtevala zajam od banke, koji i dalje mučno otplaćuje. Kada ga je uzimao, želeo je da upita Natali: „Ne bi se moglo reći da sam sad previše brižan, zar ne?“, ali se nije usudio jer nije želeo da joj pruži priliku – koju bi ona verovatno iskoristila – da mu odgovori: „A zbog koga tačno sada toliko rizikuješ?“

Naravno da je to bilo zbog njega samog. Mogao je da diže graju oko toga kako je to dobro za njih oboje i za decu koju bi mogli imati, ali je duboko u duši oduvek znao da nije tako. Uostalom, on je bio u koži dečaka koji je odrastao u stražnjoj sobi paba *Royal ouk* u Oksford roudu i čiji je otac bio toliko ljut zbog njegove želje da upiše umetnički fakultet da zbog toga nisu progovorili skoro više od dve godine. Njegova majka je pokušavala da udovolji obojici, donoseći mu pakete s hranom u sobu koju je našao uz pomoć fakulteta, i uvek se vraćajući u pab pre otvaranja.

Mislio je da želi da postane fotograf – to je sebi bio uvrteo u glavu. Zamišljao je kako se vraća u *Royal ouk* i baca na šank, pravo pred oca, nacionalni časopis ili nedeljni dodatak iz novina u kojem se na središnjim stranama prostiru predivne crno-bele fotografije koje je slikao isti taj Stiv Ros. Međutim, nešto je omelo taj plan, nešto se desilo tokom te prve, presudne godine kada su svi ostali pohrlili da prave instalacije od ogledala ili da metlama oslikavaju murale. Proveo je samo jedno prepodne u dekoraterskom ateljeu i shvatio da je na neki način pronašao svoj dom. Svidelo mu se potpuno i odmah; video je smisao u istovremenoj tačnosti i kreativnosti, razumeo je neverovatan psihološki efekat koji imaju sitna usklađivanja. Bilo je to čisto, besprekorno, mudro, i odgovaralo mu je. Obećao je sebi, dok je izjutra, na svoj devetnaesti rođendan, biciklom išao do fakulteta, da želi da bude – da će biti – dekorater koji će imati sopstveni atelje. Dokazaće sebi da to može. Dokazaće to i svom ocu.

Ustade sa stolice i podiže korpu za smeće. Bio je to poslednji zadatak koji je svakoga dana obavljao i, naravno, još jedan izvor zabave za Tajtasu i Džastin, to skupljanje korpi da bi se sadržaj istresao u sekač, „Stivov sekač“.

„Zar ne može Kim to da uradi?“, upitao je Tajtas ležerno se naslanjajući na Stivov sto.

Kim bi dolazila triput nedeljno u devet uveče, da pospremi. „Ne“, odgovorio je Stiv.

„Poverljivost?“

„M-hm“, rekao je Stiv.

„Ili“, nastavio je Tajtas prekrštajući ruke, „pošto Kim verovatno zanima sadržaj naših korpi isto toliko koliko bi je zanimao i odštampani izveštaj s berze, možda je u pitanju činjenica da joj se ne sme poveriti rad sa *sekačem*.“

„Odlazi“, odvratio je Stiv.

Istresao je sadržaj svoje korpe u mašinu. U njoj bi se mogao naći samo papir. U Mirinoj takođe. No, u Tajtasovoj i Džastininov korpi krile su se kore od banana, omoti od žvaka i iskorišteni flasteri. S vremena na vreme, Tajtas bi ostavio i omot od kondoma da vidi da li će Stiv primetiti. Tajtasov seksualni život, po svemu sudeći, bio je zanimljiv, uglavnom zahvaljujući devojkaama koje su bile znatno više od njega. Stiv se pitao da li bi i Džastin volela da je jedna od njih.

Stavio je korpu pod sto i uspravio se. Polina fotografija bila je tačno ispred njega, a njene sveznajuće oči u istoj ravni s njegovim. Izgleda da joj je u školi prilično lepo, ništa je nije brinulo; zapravo, možda je malo previše ništa nije brinulo pošto je učiteljica, kako ga je obavestila Natali, ljubazno primetila da Poli ima poteškoća s pažnjom i da bi trebalo da je vode na proveru sluha. Stiv nesvesno dotaknu jedno uvo. S njegovim sluhom je sve u redu, i uvek je tako i bilo.

Dole, na prijemnom, vrata s ulice se bučno zalupiše.

„Ja sam!“, viknu Tajtas.

Stiv krenu prema stepeništu kojim se izlazilo iz ateljea.

„Nešto si zaboravio?“

„Doveo sam nekog!“, Tajtas viknu.

Začuše se koraci u prijemnom delu, a zatim i na početku stepeništa.

Ženski glas reče: „Ovo je *strava*.“

„Stivu će se to svideti“, reče Tajtas. „Zar ne, Stive? Svideće ti se što Saša misli da je ovo mesto strava.“

Tajtas se pojavi u ateljeu, obraza rumenih od hladnoće. Nošio je širok šal obmotan oko vrata i ušiju, kao da je student.

„Izvini što sam se vratio“, reče Tajtas, cereći se. „Znam da voliš da smo otišli kad jednom odemo.“

Sa stepeništa iza Tajtasa pojavi se jedna žena. Bila je neizbežno mnogo viša od Tajtasa, i starija, možda je imala trideset pet ili trideset šest godina, s vrlo kratko ošišanom gustom svetlom kosom. Pružila je Stivu ruku.

„Ja sam Saša.“

„Zdravo“, reče Stiv.

Tajtas stavi ruke u džepove.

„Mi smo ovde, recimo, po zadatku“, reče. „Na brzinu smo odlučili...“

„U stvari ja sam“, reče Saša, smešeći se Stivu. „Ja sam odlučila.“

„Možeš li da odvojiš koji minut za nas?“, upita Tajtas.

Stiv reče: „Sad sam krenuo kući, da čitam Poli.“

„Poli?“

„Mojoj ćerki“, reče Stiv. Kratko pokaza na fotografiju. „Ima pet godina.“

Saša se zagleda.

„Divna je. Pet godina. Znači, samo Barbi i Andželina Balecina.“

Stiv joj se nasmeši.

„Bilo šta što je ružičasto.“

„Ja volim ružičasto“, Tajtas reče odvažno. Odmotao je šal i spustio ga na oštru ivicu Džastininog stola. „Objasni mu u čemu je stvar, Saša.“

Oklevala je.

„Malo je drsko...“

„Tajtas *jeste* drzak“, reče Stiv.

„Osim što nije u pitanju Tajtas, već ja.“

„Dobro, onda...“

„Istražujem“, reče Saša. „Pohađam kurs, kurs savetovanja, i pišem disertaciju na temu identiteta, ličnog identiteta, odakle potičemo, kako definišemo ono što smo. Tako nešto.“

Stiv se nakratko priseti *Royal ouka*. Pogleda Sašine šake. Bile su duge i gipke s po jednim jednostavnim srebrnim prstenom na palčevima.

„Stvar je u tome...“, počeo Saša pa zastade. Pogleda u Tajtasu.

„To je tvoje istraživanje“, reče on veselo.

„Tajtas mi je pričao o tvojoj ženi.“

„Partnerki“, reče Stiv.

Saša nakratko pogleda u Polinu fotografiju.

„Izvini...“

„Šta tačno o Natali?“

„Da je usvojena“, reče Saša.

Stiv pogleda u Tajtasu.

„To sam ti *ja* rekao?“

„A-ha.“

„Ne razumem zašto“, reče Stiv. „Obično to ne pričam. Ne razmišljam o tome.“

„Ne razmišljaš?“ reče Saša.

On je pogleda. Bila je veoma privlačna, i to upravo zato što je bila koščata i drska, s tom svetlom kosom kratkom poput fokinog krzna. Ljubazno joj se nasmešio.

„Ne“, reče srdačno, „ne osećam potrebu za tim. *Ona* ne oseća tu potrebu. To nije problem.“

„Ali...“

„Izvini“, reče Stiv, „ali Natali ne vuče nikakve traume. Oduvek je govorila da joj je drago što je usvojena, što je mogla da odabere ko će biti.“

„Ja se nikad nisam tako osećao“, reče Tajtas. Stavi ruke u džepove. „Znam vrlo dobro odakle potičem i gotovo *ništa* od toga nije ono što bih odabrao.“

Saša se nagnu unapred.

„Stvarno nisam imala nameru da budem nametljiva...“

„I nisi.“

„Mada je stvarno zadivljujuće“, reče Saša, „što joj to ne smeta.“

„Pre me je zadirkivala“, reče Stiv, „zbog onoga što je nazivala mojim bitkama s mojim biološkim roditeljima. Ona ih nikad nije imala. Mislim na bitke.“

Saša opet pogleda u Polinu sliku.

„Ne bi trebalo više da te zadržavamo.“

„Ne.“

„Ali... Ali misliš da bi popričala sa mnom?“

„Molim?“, reče Stiv. „Natali da priča s tobom o tome što je usvojena?“

Saša je gestikulirala svojim velikim, vitkim šakama. Zbog prstenova su joj palčevi izgledali neobično skraćeni.

„Bilo bi veoma zanimljivo. Bio bi to takav kontrast, znaš, potpuno drugačiji pogled na opšteprihvaćeno shvatanje, tako dobrodošla *promena*...“

„U odnosu na šta?“

„U odnosu na opštepriznatu nasilnost prvobitne rane.“

„Na *šta*?“

„Nemoj da je ohrabruješ“, reče Tajtas.

Saša reče jasno, kao da citira: „Napuštena beba živi u svakom usvojeniku čitav njegov život.“

Stiv se nasmeši.

„U Natali ne.“

„Zadivljujuće“, Saša reče opet. Malo se zamisli, pa zatim reče: „Misliš li da bi ikad pristala da priča sa mnom?“

Stiv se malo pomeri prema tabli s prekidačima za svetlo.

„Mogao bih da je pitam.“

„Da li bi *stvarno* to učinio?“

„Naravno“, reče Stiv. „Hoću da kažem, možda će pomisliti da je to nešto lično, ali znam da ne misli da je i skriveno. Mogu samo da pokušam.“ Stavi ruku na prekidače i preko ramena pogleda Sašu. „Da kažem da si Tajtasova devojka?“

„Ako želiš“, reče Tajtas. Ponovo je uzeo šal i počeo da ga obmotava oko vrata.

Saša ga pogleda s visine.

„Ako ja želim“, reče.

„Silazite“, reče Stiv. „Zatvaram radnju.“

Tajtas prođe pored njega i siđe niz stepenice izvežbano i opušteno brzo. Saša zastade pre nego što će poći za njim. Bila je visoka skoro kao Stiv, gotovo metar i osamdeset.

„Hvala“, reče.

On pritisnu prekidače i atelje tiho utonu u tamu.

„Ne mogu ništa da obećam.“

„Znam, ali hvala na tome što pokušavaš.“

On je kratko pogleda, a zatim joj pokaza da pođe ispred njega niz stepenice.

„Po Tajtasu ću ti poručiti šta je odgovorila“, reče.

Stiv se kući odvezao biciklom. Čitav život je imao bicikl, od onog koji je poznat pod mučnim imenom tricikl – poklona od jedne dobrodušne mušterije njegovog oca – koji je vozio po dvorištu *Royal ouka* kad mu je bilo četiri godine, do ovog sportskog bicikla bez sedala, s dvadeset osam brzina koji je pronašao u kontejneru iza bioskopa. Pozadi je bila pričvršćena korpa u kojoj bi sedela Poli noseći svetloplavu zaštitnu kacigu s naslikanim junacima iz *Vinija Pua*. Zajedno bi biciklom išli na plivanje, i da kupe sve te zavrtnje i tiplove potrebne za popravke preko vikenda, ili u *Royal ouk* na čaj kod Polinih babe i dede. Stiv se ponekad pitao da li će se Poli kad poraste sećati ovih vožnji, pogleda na očeva leđa koja joj ulivaju sigurnost i pogleda na njegovu smešnu kacigu. Izraz lica koji je imala dok je sedela pozadi na biciklu, rekla mu je Natali, bio je istovremeno izraz i važnosti i ravnodušnosti, kao u paše na nosiljci.

Ulica u kojoj su živeli bila je, kao i atelje, na ivici jednog od boljih delova Vesterhema. Bila je to ulica s kućama koje imaju

po više stanova i koje su izgrađene od svetlog krečnjaka što se u tom kraju tako često koristi, i s kratkim stepeništima koja su vodila pravo od vrata do pločnika. Pet meseci pre nego što se Poli rodila, Stiv i Natali su našli sebi stan, velik, u prizemlju, s malom baštom u kojoj su bile jedna šljiva i jedna šupa.

„Muškarci vole šupe, zar ne?“, rekla je Natali. Želela je taj stan mnogo više nego Stiv, zbog bašte i zato što je bila trudna. „Mislila sam da bi šupa pomogla da te ubedim.“

Stiv je očekivao nešto drugo. Zamišljao je stan na prvom spratu s velikim prozorima i zidnim vencima, što je moguće više različit od tamnih, skučenih soba u *Royal ouku*.

„Mogla bih da imam konopac za rublje“, reče Natali, s jednom rukom na stomaku a drugom na stablu šljive. „Beba bi mogla ovde da spava.“

„Da“, reče Stiv.

„Ima dobru kuhinju“, reče Natali. „I zasebna ulazna vrata.“

Stiv je pogleda. Razmišljao je o ateljeu i o svojim ambicijama; zatim pokuša da zamisli kako bi mu i jedno i drugo izgledalo bez Natali.

„Možemo li da se nagodimo? Da se dogovorimo da ćemo pet godina živeti ovde, a zatim ponovo razmisliti?“

Pet godina je sada prošlo. Poli je imala pet godina i jedan mesec, i njena odelca su se zaista sušila na konopcu razapetom između ograde i šljive. Natali je stan uredila veoma... recimo lepo – tu reč bi Stiv upotrebio – ljupko, udobno. Sva njena sposobnost za stvaranje nečeg dopadljivog i nenapadnog, koju je ispoljila na umetničkom fakultetu – na kraju se odlučila da se specijalizuje za rad s tekstilom – ogledala se u domu koji je stvorila za Stiva i Poli. A to je zaista bio dom, nema sumnje u to. Ako bismo dom odredili kao središte domaćeg života sa svim neophodnim emocionalnim i praktičnim dodacima, onda je to ono što je Natali stvorila.

Dok je pristizao ulicom, Stiv je mogao da vidi jarkožuti pravougaonik sopstvenog osvetljenog prozora s ulice, prozora

svoje kuhinje-dnevne sobe gde je Poli već bila večerala i možda nacrtala za njega crtež na kom je ona, veoma velika, njeni roditelji, nešto manji, a zatim, nacrtan ljubičastom i ružičastom – njenim omiljenim bojama – pas kojeg je žarko želela da ima. Oduvek je volela pse, čak i nakon što je, kad je imala dve godine, jedan vučjak skočio na nju i srušio je niz stepenice.

„Čudno“, govorila je Natali, „ja ne volim pse.“

Sišao je s bicikla i odgurao ga do memljivog prostora između njihove i susedne kuće. Pre je nameravao da nešto uradi s tim prolazom, zamišljao ga je ofarbanog u neku svetlu boju i sa nadstrešnicom od ukrštenih letvica, međutim, i te namere su, kao i mnoge druge, zanemarene zbog rada u ateljeu, zbog porodičnog života, zbog nemilosrdnog marširanja sati i dana i nedelja. Ponekad bi razmišljao o silnom *vremenu* koje je imao kao dete, svem tom prostranstvu vremena koje je ležalo oko njega nečujno, tupo, prostirući se tako široko da ponekad nije mogao da smisli čime da ga ispuni. A sada... E pa sada ga je vreme guralo napred, kao kad neko nestrpljivo i neprestano udara loptu pa za njom trči.

Ušao je u mračnu baštu. Svetiljka na spoljašnjem zidu osvetljavala je Polin *Barbi* bicikl, koji je postrance ležao na pločniku, i uredno poređane i najlonom prekrivene saksije u kojima je Natali pokušavala da uzgaji alpsku jagorčevinu. Stavio je ključ u bravu i otvorio vrata spavaće sobe osvetljene jedino svetlom koje je dopiralo iz hodnika u produžetku.

„Stigao sam!“, viknu.

Začu se bat koraka. Poli se stušti kroz hodnik, a zatim zastade na nekoliko koraka od njega, kao što je uvek činila.

„Skoro da sam zaspala“, reče.

„Ne zvučiš mi preterano sanjivo...“

„Sad sam htela da ugasm svetlo. Ovog trena.“

Sagnu se da je poljubi. Mirisala je na šampon i *Marmajt*.*

* *Marmajt* je veoma zdrav, pikantan britanski namaz koji se pravi od kvasca i jakog je ukusa i mirisa. (Prim. prev.)

„Ali nisi“, reče on. „I sad sam ja tu.“

Ona se okrenu i odmaršira nazad kroz hodnik. Pidžama joj je bila prevelika i zbog toga je izgledala kao maleni reper. Natali se pojavi na vratima Poline sobe.

„Vratio se“, reče Poli spokojno.

„Izvini“, reče Stiv, „zadržao me je Tajtas nekom svojom pričom.“

Natali se Tajtas sviđao. Ponekad bi došao na večeru i crtao Poli pse.

„U redu je.“

Stiv se nagnu i poljubi Natali u obraz.

„Hoću *Mifi*“, reče Poli.

„Stvarno mora *Mifi*?“

„Da“, reče Poli.

Natali prođe pored Stiva i krenu ka kuhinji.

U prolazu reče: „Išle smo kod lekara za uši.“

„Šta?“, reče Stiv. Gledao je za njom, iznerviran. Imala je naviku da to radi, da mu u prolazu kaže nešto što treba da zna.

Krenu za njom.

„Šta?“

Natali se nije okretala.

„Išle smo kod lekara za uši. Poli i ja. Znao si da treba da idemo.“

„Jesam li?“

„Da“, reče Natali. „Znao si. Pričali smo o tome.“

„Nismo.“

„U stvari“, reče Natali, „u pravu si. Nismo. Ja sam pričala, a ti nisi slušao.“

Stiv duboko uzdahnu i osvrnu se da vidi gde je Poli. Zatim opet uzdahnu i potrudi se da prijateljski kaže: „I, šta je rekao?“

„Ima deformaciju u uhu. Neku vrstu prepreke. Nešto blokira srednje uho.“

Stiv malo glasnije ponovi: „Poli ima deformaciju u uhu?“

„Lekar je želeo da pogleda moje uši. Želeo je da vidi da li ima nečeg sličnog kod mene. Rekao je da je to nasledno, nešto osobeno, kao iskrivljen prst ili tip kose.“

„I da li je nešto našao?“

Natali odmahnu glavom.

„Nije.“

Poli uđe u kuhinju držeći svoju slikovnicu.

„*Mifi!*“, zapovednički reče ocu.

Stiv spusti pogled.

„Da nisi malo prerasla *Mifi*, dušo?“ Obišao je oko stola da bi mogao da vidi Natalino lice. Gledala je u sto, a kosa joj je bila padala napred.

„Nat. Da li je nešto ozbiljno?“

Ona odgovori: „Kaže da je to prilično jednostavna operacija. Treba samo da uklone deo hrskavice. Ali biće potrebno dosta nege nakon toga, zato što su uši veoma osetljive.“

„Da li će boleti?“

Natali klimnu glavom. On se nagnu prema njoj i dodirnu joj ruku preko stola.

Ohrabrujućim glasom joj reče: „Pobrinuće se oni za to. Neće dozvoliti da je boli. Danas imaju odlična sredstva protiv bolova.“

„*Mifi!*“, viknu Poli.

„Daj mi dva minuta, dušo“, reče Stiv. „Nat?“

„Nije to u pitanju“, reče Natali. Obgrlila je samu sebe kao da joj je bilo hladno. „To je jednostavna operacija i sve to. Znam.“

„Dobro onda. Je li sluh u pitanju? Da li joj je sluh oštećen?“

„*Sada* jeste“, reče Natali.

„Da. Da, znam. Ali da li će operacija to popraviti? Zapravo, zar nije u tome stvar, zar nije ta prepreka razlog...“

„Osećam se loše celo popodne“, reče Natali.

Stiv je čekao. Poli dođe i stade pred njega podižući svoju knjigu.

„Trenutak, Poli...“

„Ne dam trenutak“, reče Poli. „*Sad*.“

Stiv se saže i podiže je. Držala je knjigu obema rukama na pedalj od njegovog lica.

„*Mifi*.“

„Da. *Mifi*. Vidim.“

„Nikad se nisam ovako osećala“, reče Natali. „Nikad nisam razmišljala na ovaj način. Mislim, to je mala deformacija u Polinom uhu, nije čak ništa ni veliko ni užasavajuće s čim mnogi roditelji moraju da se suoče, to je samo sitnica, pitanje mehanike zapravo. Ali... Ali eto, danas u ordinaciji sam se jednostavno osećala grozno, izgubljeno. Pomislila sam... Pomislila sam, šta još ne znam?“

Stiv nežno jednom rukom odgurnu knjigu da bi mogao da vidi drugu stranu stola.

„Molim?“

Natali podiže glavu.

„Šta još ne znam o tome odakle Poli potiče?“

Stiv pogleda Poli. Široko joj se nasmeši.

„Naravno da znamo odakle Poli potiče. Zar ne, Poli? Potičeš iz mame i tate.“

Poli lako lupi po svojoj knjizi.

Preteći reče: „Mogla bih da se naljutim.“

„Mislim na ono pre toga“, reče Natali. „Izvan toga. Odjednom sam počela da se osećam kao da sam u procepu. U praznom prostoru.“

Stiv namesti Poli na ruci.

„Nikad pre nisi ovako govorila.“

„Nikad pre se nisam ovako *osećala*.“

„Nemoj mi reći“, reče Stiv, „da smo naišli na neki mali problem s Polinim uhom, na problem koji se izgleda lako može rešiti, i da si ti zbog toga odjednom izgubila sve samopouzdanje koje si imala?“

Natali ga pogleda.

„Zašto da ne?“

„Zato... Pa, zato što to nije razumno.“

„Ovo nema nikakve veze s razumnošću.“

Natali se okrenu u stranu. Reče nešto prigušenim glasom.

„Šta?“

„Rekoh, nema ovo veze s razumom. Ima veze sa osećanjima.

A osećanja – e pa, osećanja imaju *sećanja*.“

Stiv oseti nelagodnost. Pogleda u Poli. Neumoljivo je zurila u njega dajući mu do znanja da će ga jednostavno naterati da joj čita knjigu za koju su oboje znali da je namenjena trogodišnjacima. Nasmeši joj se. Pitao se, iako su mu se usta raširila u osmeh, da li je to sramno popuštanje samo da bi je odobrovoljio i umirio.

„Znaš šta“, reče Stiv. Pogleda u Natali. „Poli i ja idemo da čitamo *Mifi*, a ti pozovi svoju mamu.“

„Razmišljala sam o tome...“

„Onda to i uradi.“

„Ali mislim da bih radije zvala Dejvida.“

„Šta ćeš dobiti time“, reče Stiv, gubeći vlast nad glasom, „što ćeš pozvati brata?“

„On će razumeti.“

„Dole“, reče Poli. „*Pusti* me.“

Stiv je spusti na pod i ostade da čuči pored nje još uvek je blago držeći.

„Ali, Nat, on nije tvoj pravi brat. Mislim, nema tvoje uši, ili Poline uši. On je samo brat s kojim si odrasla...“

Natali se udalji. Stiv okrete glavu prema Polinoj. Oči su joj bile na samo dva-tri pedlja od njegovih.

„Koje uho, Poli?“

Ona dodirnu jedno. Zatim dodirnu drugo i slegnu ramenima.

„*Mifi*“, reče bebastim glasom. „Odmah, odmah, *odmah*.“

„Dobro!“

„Dve priče“, reče Poli, osećajući da je pobedila.

„U redu...“

„Dve priče i pesmicu.“

„U redu...“

Stiv ustade. Poli ga čvrsto uhvati za ruku. On pogleda u Natali.

„Stvarno ćeš zvati Dejvida?“

„Da.“

Stiv je morao da uloži mnogo napora da bi rekao:

„Pozdravi ga“.